

Dr. Garcia, GLOBAL RESEARCH: Rozhovor se Satanem v předvečer jeho odchodu do důchodu

- CZ24 News | 21. května 2023

Vůbec nevypadal tak, jak jsem očekával. Prošel jsem tichou místností a našel jsem podsaditého staršího pána, bezvadně a poměrně formálně oblečeného – jemně spředený vlněný oblek námořnické modři, o něco světlejší modrá kravata, naškrobený límec a manžety. Vypadal docela pohodnově a když jsem k němu přistoupil, usmál se na mě vlídně a přívětivě.

„Vypadáš překvapeně,“ zamručel. Jeho hlas byl lehký a příjemný pro uši. „Nečekal jsi rohy a ocas, že ne?“ zasmál se.

Vřele mě chytil za ruku a nabídl mi místo naproti. Byl soumrak a my jsme se z našich křesel na balkoně dívali na tichý přístav. Jemný šramot hlasů z nedaleké jídelny, sotva znatelné údery kulečnickových koulí z jiného směru – to byly tlumivé zvuky, nad kterými se odehrával náš rozhovor. Přiznám se, že jsem sotva věděl, kde a jak začít, ale on mi pomohl.

„Takže, příteli, předpokládám, že chcete pochopit, proč se stahuji z bojiště?“ zeptal se.

Jeho úsměv se rozšířil a jeho oči, které zdaleka nebyly pronikavé, se setkaly s mýma, široce rozevřenýma očima.

„Ano,“ odpověděl jsem a napůl jsem to slovo polkl.

Můj hostitel nám pokynul, abychom si dali něco k pití, a stín číšníka se k nám přitočil a vrátil se s drahou skotskou whisky, čistou. Byl jsem pohlcen zlatavým svitem jejich odlesku, což byl možná způsob, jak zakrýt svou zmatenost. Víte, satan mých představ byl divoký, ostrý, zuřivý tvor – ale bytost, která tu stála přede mnou a o jejíž zrádnosti bylo tolik napsáno, byla pozitivně vlídná a... a uklidňující, jako vstřícný bankéř, který se chystá schválit půjčku. Mírně masité tváře, jeho veselá nálada, jeho uklidňující vážnost – neměl jsem slov.

„Moje práce skončila,“ pokračoval Satan. „Už nemám co dělat.“

Nápoj mi pomohl znovu se uklidnit, takže jsem se cítil víc sám sebou a mohl jsem reagovat.

„Celé ty roky,“ řekl jsem, „to úsilí, které jste vynaložil...“

Přerušil mě smíchem.

„Říkáte úsilí? Ne, nebyla to skoro žádná námaha. Víte, lenost je jedna z mých neřestí – vlastně jedna z mých rozkoší. Nepotřeboval jsem dělat“ – a tady to slovo zdůraznil – „prakticky nic. Stačilo tu naznačení, našeptat slovo někomu do ucha, to stačilo. Oni“ – a opět přidal důraz – „udělali všechno, co jsem si mohl přát, a to s mnohem větší rychlostí.

Až na malé potíže s tím chlapíkem z Nazareta, který – budiž mu to přičteno k dobru – velmi chytře odmítl mé chvály, to bylo všechno tak snadné.

Kde mám začít? S Evou? Chudák ženská, nabídl bych Adamovi první kousek jablka, ale nikdy bych se nemohl spolehnout, že přesvědčí svou choť. A tak jsem se s ní pomazlil a zbytek, jak s oblibou říkáte, je historie.

Zabíjení, dobývání, modlářství, soupeření, pokrytectví, zrady a nekonečná řada proroků, kteří chrlí oheň, aby vše napravili... Stačilo se jen dívat – a obdivovat. Ačkoli si nemalou měrou vážím svých vlastních strategických lstí, troufám si tvrdit, že mi chyběla představivost pro podvody, jakou ukázal váš druh, nekonečné způsoby lhaní. Opravdu, smekám klobouk před vámi a vaším druhem.“

„Ale... ale proč zrovna teď?“ „Proč odcházíte do důchodu?“ vyhrkl jsem. „Dosáhl jste svých cílů? Byly vaše cíle splněny? Jaké jsou vaše cíle? Jsme tak zbaveni naděje?“

Byl jsem rozrušený, potácel jsem se a málem jsem vyděšeně vyskočil z křesla.

„Uklidněte se, pane, uklidněte se,“ odpověděl Satan. „Povím vám jedno podobenství.“

Díval se na mě, když jsem se zmateně sesunul do křesla.

„Za jasného a slunečného dne stáli na vrcholu vysoké zasněžené hory dva muži. Dole na jejím úpatí ležela malá vesnice. Obyvatelé vesnice se vlastně ničím nevyznačovali, kromě sklonu k umírněnosti a občasné dobrosrdečnosti. Muži, z nichž oba měli vůči měšťanům mírné osobní křivdy, se dohadovali, jakým způsobem by bylo nejlepší osadu zničit. Jeden z nich navrhoval spustit lavinu, která by město zcela pohltila. Druhý muž mu pozorně naslouchal a dohodli se, že se sejdou za tmy před svítáním, aby podívanou sledovali. V noci však druhý muž navštívil stařešinu vesnice, pověděl mu o strašlivém plánu a jeho pachateli a k jeho velkému zděšení navíc dodal, že staršínoho žena je jeho milenkou a že její rodina a její spojenci hodlají v noci tajně opustit vesnici a vrátit se, až budou jejich nepřátelé poraženi. Stařešina v tichosti shromáždil své síly, odhalil a popravil muže, který zosnoval jeho pád, postavil se své bezúhonné ženě a nechal ji probodnout, když se odmítla přiznat ke své dvojí lásce, načež vypukla hádka, která nakonec vyústila ve smrt všech mužů, žen i dětí“.

Mlčel jsem, když Satan po malém doušku své pálenky pokračoval.

„Lavina by možná byla kataklyzmaticky napínavější, ale nebylo mnohem lepší nechat vesničany zničit sebe sama a paradoxně to udělat na základě podvodu. Jen pár slov,“ pokračoval vesele, „to bylo všechno. Zbytek byl v jejich rukou.“

Objevil se číšník a doplnil mi nádobu.

„Nejtěžší bylo počkat,“ pokračoval Satan, „až nástroje moci doženou lidský sklon k destrukci. A nyní,

jak jistě vidíte, tento čas nastal. Podařilo se vám proniknout a zmobilizovat síly atomového jádra, prozkoumali jste tajemství lidského genomu, vytvořili jste elektromagnetickou síť takové síly, že už nikdy nic nemůže být soukromé, a vaši vůdci ve své snaze o trans lidskou nesmrtelnost obětují tolik životů a tolik krve, kolik budou považovat za nutné k dosažení svých iluzorních cílů. Tento takzvaný virus, globální koordinace nutná k uzavření vašeho malého světa, vaše mánie po injekcích, po síle, po krutosti a rozdělování a nesmírná koncentrace moci v rukou několika málo lidí... má jediný cíl. V minulosti byly vaše vraždy a chaos, řekněme, omezené, lokalizované. Ale už ne.“

Dopil, upravil si manžety s trpytivými knoflíky, vstal a uklonil se.

„Mám rád dobrou hru snookeru,“ řekl.

Ale než se vydal ke stolům, vzal mě vřele za ruku.

„Potřeboval jsem jen čas,“ zašeptal, „trochu času. A co se týče pokroku, který také vyžaduje čas, na co budete ze svého milovaného 20. století vzpomínat nejraději? Na kterou genocidu? A čím budou korunovány vaše korunovační války? Nejslušnější konec po tolika utrpeních dosažených pod rouškou dobra. Inu, vyhrál jsem svou sázku, a abych citoval z Jeho vlastní knihy – kterou mimochodem znám nazpaměť -, i On ví, že je čas prohrát.“

Dr. Garcia je psychoanalytik a psychiatr narozený ve Filadelfii, který v roce 2006 emigroval na Nový Zéland. Je autorem různých článků, od zkoumání psychoanalytické techniky přes psychologii tvořivosti v hudbě (Mahler, Rachmaninov, Skrjabin, Delius) až po politiku. Je také básníkem, prozaikem a divadelním režisérem. V roce 2021 odešel z psychiatrické praxe, poté co pracoval ve veřejném sektoru na Novém Zélandu. Navštivte jeho podstránku na adrese <https://newzealanddoc.substack.com/>.

AUTOR: Dr. Emanuel Garcia

[ZDROJ](#)

Překlad: zvedavec.news